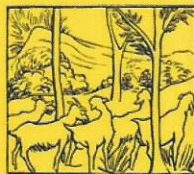

ECloga

300 FT

MATCH GAME

2010. JÚNIUS 18.

EÖTVÖS COLLEGIUM DIÁKÚJSÁG I./2.

TARTALOM

Markó Anita: Match Game.....	5
Szilvay Máté: Szarajevó	6
Tóth Olivér István: Az ismételés	9
Markó Anita: Heads Up.....	15
Wolosz János: Ne bízzuk a véletlenre a győzelmet!	17
Káplár Péter: Rajzfilm és konfliktuselemzés	22
Németh Odette: Martin Walser – Vigszínházi est	31
Hercsel Adél: Interjú Kmetty Zoltánnal.....	36
Paksa Rudolf: Méltónak lenni a nagy elődökhöz.....	45
Képes Géza: Kulcs	47
Lócsi Levente: Collegiumi népdalkincs	48
Minchev Vaszil: Illuminá – Tor – Túra	51
Paksa Rudolf: Antiklerikális kiáltvány az Agórán	53
Minchev Vaszil: Néhány gondolat a feminizmusról	57
Zirnstein Zita: Villamoson	61
Minchev Vaszil: A Nagy Csimcsi.....	62
Machó Zsófia: Thészeusz utolsó útja.....	64
Faszekas Boglárka: Matekvers	67
Barta Tamás: Mostanában, errefelé	67
Sándor Júlia: Kék (Weöres)	68
Körtesi Márton: Danse macabre.....	68
Fazekas Boglárka, Kovács Györgyi: Victor Hugo – A nyomorultak.....	68
Sándor Júlia: Jostein Gaarder – A történetárus	70
Barta Tamás: Fjodor Mihajlovics Dosztojevszkij – Bűn és bűnhődés.....	72
Bálint Zsuzsa, Markó Anita: A Halál, a Rolling Stones és a balettcipők.....	74
Péterfai Eszter: The Fourth Wave Of Terrorism: Beyond 2030?	77
Bálint Zsuzsa: Las guerras como las vió él	90
Sedlák Nikolett: Wozu das Lager fähig ist, wird klar	93
Rácz Kata: Seesturm.....	96
Horváth László: Tisztelt Collegium!	97
Melléklet.....	100

IMPRESSZUM

ECLOGA 2010. június 26.

az Eötvös Collegium Diákbizottsága

Felelős kiadó: Éder Márton**Főszerkesztő:** Markó Anita**Szerkesztők:** Hercsel Adél

Vasil Minchev

Barta Tamás

Körtesi Márton

Kovács Györgyi

Sándor Júlia

Szilvay Máté

Tördelőszerkesztő: Machó Zsófia**Design:** Tóth Olivér István**Szerkesztőség:**

1118 Budapest, Ménesi út 11-13.

Leveleiteket, véleményeteket az
ecce.collegium@gmail.com címre várjuk.

Kék (Weöres)

tortából tágra nyílt égszínkék szeletet
hangokkal teleszórt légüres tereket
kételytől elfakult rég-üres mosolyod
lakatolt ajtón túl tágra nyílt dobozok
és ezer fájtól-félt kétkedő kezeden
szomjazó szorítás ajkait keresem
de kétezer ázott érv esőben ácsorog
s a poshadó semmiség kevélyen rácsorog

Sándor Júlia

Vágtat az égen hát a Halál
Köntöse bánat, a lelke üres
Meghalt általa mestere már
Vágtat hát, de hiába keres

Várja a sorsa a végzet előtt
Várja a hús, amit elsiratott
Senkise fogja szeretni se őt
–Elhagy mind, egyedül maradok.

Körtési Márton

Danse macabre

Lángol az égbolt, hallgat a szél
Nyergeli már a Halál a lovát
Áll alabástrom kádban a vér
Zúzza a csődör a csont-zabolát

Vágtat az égen már a Halál
Vágtat a Romlás egyre tovább
Megnyugovást keres, úgyse talál
Egyre igyekszik, csapja lovát.

Céltalanul siető Ideák,
Gondolatok szelik át az eget
Él az mind, amit ész kitalált
Így szül az Ember Isteneket
S meghal az Ember, búzlik a hús;
De képzeletét soha el nem ölik
Gondolatát már nem köti gúzs
És Istene gazdátlan marad itt.

Változatok a könyvajánlóra

Victor Hugo: A nyomorultak

1. 1862-ben jelent meg először Victor Hugo egyik leghíresebb regénye, *A nyomorultak*. Az irgalmassága miatt fegyenccé vált Jean Valjean fizikai, majd szellemi felemelkedése alkotja a cselekmény fő szálát. Volt fegyencből álnéven polgármesterre válik, de ezt a posztját egy rendőrtiszt, Javert miatt el kell hagynia. Polgármesterként találkozik a munkáslánnyal – később prostituálttal –, Fantine-nal, aki halálos ágyán rábízta leányát. Jean Valjean – hogy ígéretét

ki forradalmat és hogyan haljunk hősi halált. Vér, könnyek, halál, szerelem – és egy mellény, mely valószínűleg a francia divattervezők legnagyobb tévedése (és melynek egyébként a cselekményhez semmi köze).

*Fazekas Boglárka
Kovács Györgyi*

Utazás a hálóban

Jostein Gaarder: A történetárus

Jostein Gaarderre oda kell figyelni. A történetárus írója ugyanis az elbeszélő-főszereplő tollába nem kisebb állítást adott, mint hogy „A kritikusok magától értetődően abból indulnak ki, hogy a szerzők ugyanolyan műveltek és fantáziátlanok, mint ők maguk.” Ezzel pedig máris kemény játszma kezdődik a szerző és jelen cikk írója között, amely játszmában remélem sikerül megcáfolnom mind a szerzők, mind a kritikusok fantáziátlanságát implikáló állítást.

Petter nincs híján fantáziának, de nem ír. Azazhogy mégiscsak ír.

A történet elbeszélője és főszereplője is egyben. Ha nagyon akarnánk, mondhatnánk azt, hogy a regény naplóregény, de ez talán túlságosan is leegyszerűsítene azt, ami valójában igen összetett, hiszen ne feledjük: a szerzők nem fantáziátlanok. Petter igazából nemhogy híján nincs a fantáziának, de éppen a másik végét: túl sok ötlet tolul egymásra a fejében, és szabadulni próbál tőlük. Elmondása alapján soha nem lenne képes regényt írni, mert ahhoz túl sok ideig kéne egyetlen dologra koncentrálnia, és lám, valamit mégis ír, sőt mi több, az egész addigi életét leírja – de ezt már nem ő hívja regénynek, hanem maga Gaarder.

Gaarder nincs híján fantáziának, és ír. Főhősét egy hatalmas pókháló kellős közepébe dobja Póknak, aztán kezébe adja a szálak végét. A pókmetafora vékony szálai az egész regényt átszövik. Petter annak a fantáziadús írónak a példája lenne, ha írna, aki minden ötletét, mint pók a fonálát, magából szövi ki. Vele szemben állnak azok az írók, akik írnának, viszont nincsen ötletük. Ők a fantáziátlan elkötelezettek, és ők azok, akik annyira nem tudnak

ellenállni a pókfonál csábításának, hogy egytől egyig a hálóbba akadnak.

Az írók híján vannak a fantáziának, és Petter erre alapozza saját megélhetését: szüzséket és szinopszisokat árul az ötlettelen önjelölt íróknak. Mindezt persze a legteljesebb diszkréció megtartása mellett teszi: az ügyfelek fizetnek, ő pedig lemond szerzői jogairól. Az ügyfelek mégis függeni kezdenek ettől az üzleti kapcsolattól, félni kezdenek a leleplezéstől, és mindegyikük azt hiszi, ő Petter egyetlen kedvezményezettje. Csak hogy valami megváltozik. A szálak keresztezik egymást, hírek kezdenek el keringeni a Pókról, aki lassan saját, hosszú idő alatt kiépített hálójának foglyává válik.

Petter nincs híján nőknek, de nem kötelezi el magát. Azazhogy mégiscsak elkötelezné magát, de ezt a nő nem akarja. Kapcsolatuk kezdetben egyáltalán nem üzleti, de Maria végül mégis magával visz valamit Pettertől, mint az írók, és még fizetnie sem igazán kell érte. Petter pedig ez esetben is lemond a „szerzői jogokról”. Amikor viszont a szálak összegabalyodnak, a szerzői jogok

nagyon is fontossá válnak. És bizony a szálak, ahogy egyre több lesz belőlük, egyre inkább összegabalyodnak.

Gaarder rafináltan szöveti Petterrel a hálót: kívülről haladunk befelé, a középpont felé. Ráadásul egy olyan középpont felé, aminek szükségképpen előbb kellett elkészülnie, minthogy elindulhattunk volna kívülről, hiszen a pók is belülről kifelé szövi hálóját. Csakhogy a pókfonál igen átlátszó, és néha hajlamosak vagyunk elfelejteni, hogy ott van, egészen addig, amíg fenn nem akadunk benne. Olyasmi ez, mint az analitikus dráma: nem beszélünk másról, mint az elfeledett vagy éppen szándékosan elfelejtett múltról. Csak ahogy az elejtett magból fa nő egyszer, a múlt sem hallgathat örökké.

A Petter által elmesélt, fantáziátlan íróknak eladott kisebb történetek, szinopszisok is csak látszólag függetlenek egymástól. Valójában egy nagyon finom szálú hálóra vannak felfűzve, ami folyamatosan oda visz vissza minket, ahonnan Petter egyszer elindult: a középpontba. Mégis – és többek között ebben áll

Gaarder zsenije –, ezek önmagukban is élvezetes olvasmányok.

Gaarder, aki a filozófiatörténetet regényben feldolgozó *Sofie világával* lett híres, ebben a könyvében sem mond le az elmélkedésről, de itt sokkal inkább a pszichológia kérdései dominálnak, az apró történetekben külön-külön épp annyira, mint a történet egészében. Gaarder attól zseniális, hogy az utolsó pillanatig meg tudja őrizni a vékony szálak különállását, hogy aztán végül minden apró történetet mégis szerves alkotórészként helyezzen el a nagy történetben, a háló legközepén.

Most pedig térjünk vissza mi is oda, ahonnan elindultunk, alkalomadtán vegyük kezünkbe a könyvet, és ítéljük meg magunk, hogy fantáziátlan volt-e Gaarder, amikor hőse körül hálófonásba fogott, illetve hogy eljuthattunk volna-e eddig az ítéletalkotásig, ha fantáziátlan kritikusként az első pillanatban fantáziátlannak bélyegezzük a szerzót. Hiába tagadnánk, Jostein Gaarderre bizony oda kell figyelni.

Sándor Júlia

Fjodor Mihajlovics Dosztojevszkij: Bűn és bűnhődés

Fordított detektívregény? Lélektani fejlődéstörténet? A XIX. század közepi Szentpétervár sötét oldalának hiteles bemutatása? Az emberi aljasságról és jóságról szóló filozófiai értekezés? Ez mind-mind része Fjodor Dosztojevszkij klasszikus regényének.

Mit tegyen az ember (főként az egyetemista), ha úgy érzi, minden el van zárva előle, és világmegváltó tervei megvalósításához hiányzik a legfőbb eszköz, a pénz? Mindenesetre ne azt, amit e könyv főhőse, Rogyion Raszkolnyikov tesz: ne verjen agyon baltával egy öreg uzsorást, és ne rabolja ki, bármilyen visszataszító élelősködőnek véli is az illetőt.

Rogya azonban ezt teszi, tehát „előre megfontoltan, nyereségvágyból” emberölést követ el. A könyv az ezt követő néhány nap története, melynek során Raszkolnyikov különböző emberekkel találkozik, beszélget velük, és közben furcsán viselkedik. Gyötörni kezdi a lelkiismeretfurdalás, de közben egy izgalmas,